

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1910/2019
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мира Аћимовић, адвокат из ..., против туженог „Ентеро“ ДОО за производњу намештаја и опремање ентеријера из Нове Пазове, чији је пуномоћник Ђорђе Брекић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2808/18 од 13.03.2019. године, у седници већа одржаној 03.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2808/18 од 13.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 54/18 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 174.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2808/18 од 13.03.2019. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом из члана 374. став 1. ЗПП, будући да је другостепени суд потпуно и правилно применио одредабе процесног закона које су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... на објекту по уговору о раду од 10.11.2011. године. Тужиоцу је понуђен налог за теренски рад дана 12.01.2017. године, који је тужилац одбио и истог дана тужени му је уручио писмени споразум о престанку радног односа. Тужилац није прихватио споразумни престанак радног односа, одбио је да га потпише и од 12.01.2017. године није долазио на посао. У наредна четири месеца уплаћивана му је зарада, а за то време запослени ни руководиоца му нису говорили да не долази на рад. У упозорењу о разлозима за отказ уговора о раду које је донето 21.03.2017. године, а уручено тужиоцу 24.03.2017. године, наведено је да тужилац од 13.01.2017. године до доношења упозорења није долазио на радно место, није доставио послодавцу обавештење о привременој спречености за рад, као ни лекарске дознаке. На тај начин је учинио повреду радне дисциплине утврђену чланом 26. алинеја 1. Уговора о раду – неоправдани изостанак са рада у непрекидном трајању од најмање три радна дана. Истовремено, тужиоцу је остављен рок од осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из истог, на које се изјаснио 29.03.2017. године. Решењем туженог бр. .../... од 05.04.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду закључен са послодавцем дана 01.09.2014. године и утврђено да му радни однос престаје са даном достављања тог решења. Решење о отказу уговора о раду је исте садржине као упозорење од 21.03.2017. године. После упозорења, тужилац није долазио на рад и тужени је 10.04.2017. године покушао да му достави решење о отказу на исту адресу на којој је примио упозорење. Тужилац није примио пошљику и иста је враћена туженом дана 20.04.2017. године, од када је решење било истакнуто на огласној табли послодавца све до 29.04.2017. године, о чему је сачињена службена забелешка. Тужени је сазнао да му је отказан уговор о раду 23.05.2017. године, тужба у овом спору је поднета 21.06.2017. године, а тужиоцу је решење о отказу уговора о раду уручено у првостепеном поступку, на рочишту дана 12.09.2017. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени налазећи да је тужени послодавац повредио поступак за давање отказа, јер решење о отказу уговора о раду није достављено тужиоцу лично, по правилима из члана 75. Закона о општем управном поступку.

По оцени ревизијског суда правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепну пресуду и одбио тужбени захтев.

У парници из радног односа, суд цени законитост решења о отказу уговора о раду са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила отказног поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према члану 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 75/14), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује

радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Због неоправданог изостанка са рада, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду (члан 26. алинеја 1. Уговора о раду од 01.09.2014. године).

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац од 13.01.2017. године до доношења упозорења 21.03.2017. године неоправдано одсуствовао са рада, па како је повредио радну дисциплину прописану актом послодавца и његово понашање је по стандарду непоштовања радне дисциплине такво да не може да настави рад код послодавца, настао је отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Тужени је поштовао процедуру за давање отказа, будући да су упозорење и решење о отказу донети у писаној форми и исте су садржине у погледу чињеничног описа повреде – понашања тужиоца због кога му је престао радни однос, као и у погледу правног основа престанка радног односа, односно решење о отказу уговора о раду садржи образложење и поуку о правном леку, што је сагласно члану 185. став 1. Закона о раду. Упозорење о разлозима за отказ уговора о раду је достављено тужиоцу, чиме му је омогућено да се о њима изјасни, као и право на одбрану, у складу са чланом 180. Закона о раду.

Неоснован је ревизијски навод о незаконитом достављању акта о отказу уговора о раду. Због немогућности личног достављања решења о отказу уговора у просторијама послодавца, као ни на адреси пребивалишта - боравишта на којој је тужиоцу уручено упозорење, решење је објављено на огласној табли послодавца о чему је сачињена службена забелешка и по истеку рока од осам дана од дана објављивања, сматра се да је достављање решење извршено, у смислу члана 185. ст. 2., 3. и 4. Закона о раду. Тужилац је поднео тужбу за поништај решења о отказу уговора о раду у законском року. Законитост одлуке о престанку радног односа тужиоцу била је предмет оцене у овом радном спору, па како је другостепени суд правилно оценио да је тужиоцу законито отказан уговор о раду, тужени није дужан да га реинтегрише у радни однос, сагласно члану 191. став 1. Закона о раду.

Осталим ревизијским наводима оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа што у смислу члана 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Туженом нису признати трошкови састава одговора на ревизију јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић